

Boss

ALEXANDER STAINFORTH

Obsah

[Playlist](#)

[Kapitola 1.](#)

[Kapitola 2.](#)

Alexander Stainforth

BOSS

Praha 2019

Alexander Stainforth: Boss
První vydání
Copyright © 2019 Alexander Stainforth

Vydalo nakladatelství David Kaps,
Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město
www.stainforth.cz v roce 2019 jako svou 13. publikaci

Redaktor: Josef Pepson Snětivý, 2019
Obálka „BOSS“: Marianne Nowicki, 2019
Obálka „ALFA BOSS“: Marianne Nowicki, 2019

Nevhodné pro čtenáře do 18 let.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88179-13-9 (ePub)
ISBN 978-80-88179-14-6 (MobiPocket)

Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události jsou pouze výtvozem mých představ.

Nevhodné pro čtenáře do 18 let.

Playlist

Rita Ora – Anywhere
Kelly Clarkson – Heartbeat Song
Bebe Rexha – Self Control
Beyoncé – Halo
The Veronicas – You Ruin Me
Kelly Clarkson – Stronger
Rita Ora – Let You Love Me
Madilyn Bailey – Titanium
Five – Closer To Me (Radio Edit)
Sara Bareilles – Gravity
Sandra – These Moments

Kapitola 1.

„Jak dlouho myslíš, že tu novej šéf vydrží?“ ptá se Karolína a sedá si na kraj mého stolu. Odsouvám se na židli kousek dál a nervózně si odkašlávám.

Nevím, co vlastně říct. Náš poslední šéf byl totální idiot a hajzl, se kterým nikdo nevycházel. Jediné štěstí bylo, že nám všem nakonec nepřerostl přes hlavu. Díky Karolíně ovšem. Někdy se hodí, když vaše kamarádka a kolegyně spí s majitelem reklamní agentury *KaMa*, kde pracujete. Ale i když se díky ní jeho odchod urychlil, stejně mám ještě občas noční můry, a kdykoliv si na něj vzpomenu, ozve se nepříjemný pocit kolem žaludku.

„Hele, už jsi to zpracoval, ne?“ Karolína si mě znepokojeně prohlíží, což nevěstí nic dobrého, protože se mě právě chystá totálně rozebrat.

„Jasně, jenom...“

„Jenom co?“

Pokrčím rameny. Je těžké o tom mluvit. Vždycky jsem si držel emoce v sobě, nedával na veřejnosti najevo svou zranitelnost, jenomže Karolína mě měla přetčeného od prvního dne. A i když jsem do té doby žil v přesvědčení, že nikdo netuší, že jsem gay, jí trvalo jen pár hodin, než na mě vypálila otázku, jestli teď mám přítele.

„Teo, vždyť víš, že René Nejtek byl absolutní kretén. Zasranej kretén,“ upřesňuje a provokativně se usmívá. Nesnáším totiž, když mluví sprostě, vůbec se to k ní nehodí. Karolína Pechová je nádherná blondýna, která o sebe neskutečně pečuje – pravidelně cvičí, chodí na

kosmetiku, do solárka... Nenašli byste na ní jedinou chybu. Člověk má pocit, jako by právě vystoupila z obálky módního časopisu, ať už je ráno, nebo večer.

„Jo, jenže nic není tak jednoduchý. Nevíš, jaký to je, když si na tebe zasedne macho, co by s tebou nejradši vytřel podlahu.“

„Ale už tu není, ne? Zapomeň na něj a těš se na nového borce, co Karel najal.“

Netěším se, vážně ne. Představa, že zítra vejde do naší kanceláře, mi na náladě rozhodně nepřidává. Ten nepříjemný pocit kolem žaludku je tady zase.

„Víš o něm něco?“

„Ne,“ vzdychne, otevře vrchní šuplík mého stolu a vyndává z ní KitKat tyčinku. Vrtím hlavou a usmívám se.

„Nemáš je tam schovávat, zlato. Víš, že sladkosti vyčmuchám všude.“

S tím mohu jediné souhlasit, Karolína je na sladké doslova vysazená, takže si pro ni pár čokolád vždycky nastřádám, kdyby měla špatnou náladu a já nechtěl být rozdrásán zaživa. Dokáže spořádat klidně celou Milku, a pořád nemá dost. Sice pravidelně cvičí, i tak ale musí mít úžasné spalování, což jí závidím. Na mně se projeví každý gram jídla rovnou kilogramem.

„Karel přede mnou pořád tají, koho najal,“ pokračuje vzápětí. Naklání se ke mně a šeptá, aby ji nikdo z kolegů neslyšel. „Prolezla jsem mu dokonce pracovní stůl. Bezvýsledně. Zajímalo by mě, kam ten jeho životopis schoval a kde vedli pohovory.“

„Můžeme jen doufat, že ho nevybral podle poslední šablony. Jak je to teď vlastně s vámi? Karel už má rozvod za sebou, neplánujete bydlet spolu?“

„Ani náhodou. Jsem v nejlepších letech a rozhodně si je chci užít, ne se na někoho vázat. Kdo ví, na koho narazím...”

Dlouze se na Karolínu zadívám. Za ty roky, co spolu pracujeme, ji už znám. Hraje si na tvrďačku, pro cynickou poznámku nejde daleko, uvnitř je však docela citlivá.

„Možná časem,“ nadhodím opatrně. Karolína vrtí hlavou a hned mění téma. Zajímalo by mě, zda je to mezi nimi vážné, nebo jsou jen kamarádi s výhodami, jak tvrdí Karolína. Nevěřím, že je s Karlem pouze kvůli sexu už celý rok a půl. Když spolu někdy jdeme po Václaváku, otáčí se za ní snad každý chlap – mohla by mít všechny, na které by ukázala.

„Už máš nějaký plány na Halloween?“

„Ne, víš, že žádné svátky neprožívám, obzvlášť ty americké.“

„Měl by sis už někoho najít.“

„Jenže já nikoho nechci. Samotnému je mi dobře,“ namítám. Tohle je pro změnu zase téma, které znervózňuje mě.

„A co kdybychom si na Halloween vyrazili? Zajdeme do nějakého klubu a pořádně to rozjedeme. To by bylo, abychom ti někoho nenašli.“

„Ne,“ zarážím ji gestem ruky. „Nemám rád kluby a...”

„Prostě to zkrát, zlato,“ přerušuje mě. „Nemáš rád zábavu. Nechtěl jsi slavit ani svůj svátek...”

„Ne, totiž...”

„Bojíš se, že tam narazíš na Libora? Prosím tě, už dávno ses z něj musel vzpamatovat. Nechceš mi říct, že jsi do něho pořád zamilovanej, že ne?“

„Ne,“ odmítám rázně. „Prostě mě... Náš rozchod mě

strašně zničil. Byli jsme spolu čtyři roky, bral jsem to dost vážně.“

„Libor je hovado! Opakuji si to pořád dokola: Libor je hovado, Libor je hovado,“ pitvoří se.

Rozesměju se, i když mi hrdlo svírá úzkost. Nerad o něm mluvím – vždycky se propadnu do minulosti, do té lednové noci, kdy jsem se nemohl dostat domů, protože klíč byl zastrčený zevnitř. Báł jsem se, že se mu něco stalo, vyšplhal jsem až na terasu našeho domu a rozbil okno. A tam ho našel totálně rozzuřeného. Okamžitě na mě zaútočil, jestli jsem se nezbláznil, kde má teď shánět sklenáře. Zároveň jsem však cítil, jak je vystresovaný. A v tu chvíli jsem koutkem oka zahlédl, jak se dveře koupelny nepatrně pohnuly.

Ano, scéna jako vystřižená z porna, jenomže pro mě byla realitou.

Nejhorší ovšem je, že už je to pět let stará záležitost. A já se z ní ještě pořád nevzpamatoval. Nechápu, jak mi Libor mohl vědomě ublížit. Myslel jsem, že mezi námi je všechno v pořádku, společně jsme financovali rekonstrukci domu a Libor občas mluvil o tom, že až to české zákony umožní, mohli bychom si adoptovat dítě.

Všechno je pryč. Dům, do kterého se nastěhoval Liborův nový přítel – ten z koupelny –, naše sny. Jako kdyby někdo lusknul prsty. Odcházel jsem ještě ten večer jen s několika taškami. Taxi mě zavezlo do hotelu a já celý další týden sháněl podnájem.

„Země volá Tea!“ Karolína mi rukou mává před očima a pak mě lehce poplácá po tváři. „Vzpamatuj se, zlato. Vždycky může být hůř.“

Po zbytek dne jsem se naštěstí musel soustředit na

práci. Další kolegové, Richard a Honza, měli nové klienty, pro které potřebovali zpracovat návrhy produktových kampaní. Takže jsme všichni seděli v zasedačce, Karolína vedla náš šílený brainstorming a všichni se snažili reagovat na nápady těch druhých s respektem. Tohle mám na našem oddělení rád – nikdo se nebojí říct něco nahlas, aby se neztrapnil, každý má šanci. A Richard s Honzou, oba ženatí, se mě nikdy nesnaží setřít, protože jsem gay.

Odcházíme až kolem osmé večer, venku už je tma. Z Jungmannovy ulice zamířím na metro a těším se, až si dám sprchu a zalezu do postele. Ale ještě předtím musím na nákup. Když jsem ráno kontroloval lednici, byla skoro prázdná.

Naštěstí všechno zvládám na Hájích v Lidlu, kousek od mého bytu, a krátce po deváté se svalím na gauč v obýváku. Mnu si oči, zívám, a nakonec si vzdychnu, protože v kuchyni na mě čekají nákupní tašky. Jakmile jsem hotový, zalezu pod sprchu. Teplá voda mě vzpamatuje, takže najdu sílu se oholit a uklidit po sobě koupelnu. Připravím si věci na ráno, zkontroluju e-maily a se čtečkou zalézám do postele.

Jenomže po první přečtené stránce nového thrilleru Chrise Cartera mě vyrušuje pípnutí mobilu.

Když se podívám na displej, zatmí se mi před očima. Píše mi *on*.

Okamžitě mobil odhodím na prázdnou půlku postele.

Ozývá se poprvé od doby, co jsme vyřešili moje investice do rekonstrukce domu. Proč mě má pořád v kontaktech?

Musím se zhluboka nadechnout. Co může chtít?

Možná se spletl. Ano, určitě se jedná o omyl. Libor Fišer by si na mě nevzpomněl ani náhodou. Ukončil náš vztah velmi drsným způsobem – říkal, že už ke mně nic necítí, že jsem mu na obtíž a bráním mu, aby se rozvíjel dál.

Natahuju se zpátky po mobilu, počítám do pěti a... Není to omyl.

Ahoj, Teo. Promiň, že ti píšu takhle večer, ale sbírám k tomu odvahu už dlouho. Chtěl bych tě vidět, promluvit si, omluvit se za všechno, co jsem ti udělal. Ozvi se. Prosím.

Připadá mi, jako kdyby se všechno vrátilo zpátky. Ten hnusný dusivý pocit, hrdlo tak stažené, že se stěží zvládám nadechnout.

Strašně se mi chvějí prsty, nejsem schopný ani pořádně držet mobil.

Zatraceně!

Do očí mi vyhrknou slzy. A to jsem si přísahal, že už nikdy kvůli žádnému chlapovi nebudu brečet. Za nic na světě!

Posadím se a zírám na stěnu před sebou. Nevím, co mám dělat, jestli mu odpovědět, že už ho nikdy nechci vidět a ať mi už nepíše, nebo ho ignorovat.

Jenomže... Kdybych Libora už nikdy nechtěl vidět ani mu napsat, mohl jsem ho dávno vymazat z telefonu.

Nic z toho jsem neudělal. Možná bych si měl přiznat, že jsem celou dobu tajně čekal, až se ozve, až mi zavolá či pošle zprávu.

Všechno se ve mně hrozně bije. Moje pocity jsou tak

protichůdné, nedokážu se vyznat sám v sobě.

Dost!

Něco mě nutí, abych si jeho zprávu přečetl znovu. A nemá cenu vzdorovat, stejně to udělám – dřív, nebo později.

Daleko horší je nutkání mu odpovědět. Už se k tomu chystám, v myšlenkách si formuluju slova, ale nakonec nic nenapišu, protože mi od něho přichází další zpráva.

Vím, že jsem ti strašně ublížil. Ale chci všechno napravit. Změnil jsem se, jsem někdo úplně jiný. Prosím, nezatracuj mě.

Udělá se mi špatně. Tohle je na mě moc. Neudržím slzy a jsem na sebe pořádně naštvaný. Proč jsem takový slaboch? Ozve se téměř po pěti letech, a já místo toho, abych byl nad věcí, rozsypu se a chystám se mu hned odpovídat.

Protože náš vztah stále nemám uzavřený.

Protože jsem ho miloval a nemůžu se k němu otočit zády, jako to udělal on mně.

Já zkrátka takový nejsem.

Ahoj.

Zarážím se. Nevím, jak pokračovat. Najednou mám v hlavě úplně prázdko, nedokážu vytvořit souvislou větu.

Trvá ještě pár minut, než se uklidním a jsem schopný zase normálně uvažovat.

Nemyslím si, že je to dobrý nápad.

Dopřávám si pauzu. Možná by pro mě bylo nejlepší, kdybych se naši minulost pokusil uzavřít přes esemesku. Tím, že svolím ke schůzce a uvidím ho, probudím v sobě ještě horší pocity, než mám právě teď. A mně se nechce prožít si náš rozchod znovu a ocitnout se v naprostém pekle.

Už dávno jsem ti odpustil. Nic mi nedlužíš. Přeju ti jen to dobré.

Lžu. Neodpustil jsem mu. Zničil mě. Hodil mě přes palubu a vůbec ho nezajímalo, co se mnou bude.

Odešlu zprávu a doufám, že ho nenapadne mi odepsat.

Opravdu?

Není to naopak?

I kdyby to udělal, co si od něho vlastně slibuju? Ublížím jen sám sobě, neměl jsem reagovat.

Jsi vzhůru, můžu ti zavolat?

Panikařím. Slyšet jeho hlas? Ani náhodou! Vstávám a několikrát se projdu po pokoji. Pěkně jsem si zavařil na celý večer. Teď nebudu moct usnout nejen kvůli novému šéfovi, ze kterého se určitě vyklube vyšinutý pedant a homofob, ale i kvůli Liborovi. Neměl jsem o něm s Karolínou vůbec mluvit. Možná přesně takhle funguje zákon přitažlivosti, jak píše Rhonda Byrne v knize *Tajemství*. Nějak si pospíšíl...

V ruce mi zavibruje mobil.

Teo???

Musím se posadit. Líbilo se mi, když vyslovoval mé jméno. Zněl tak... sexy.

Narovnám se, zavřu oči a několikrát se zhluboka nadechnu. Musím Libora zpacifikovat, nenechám se jím už dál ovládat. Nesmím! Z úcty k sobě samému.

Nejsem sám.

Uvěří mi? Proč by neměl. Přece nepředpokládal, že snad budu čekat, až se nového přítele nabaží.

Bože, vždyť... Právě to jsem asi dělal!

Nechci tě rušit. A nemyslím si, že mi stačí, když mi odpustíš tímhle způsobem. Chci to slyšet přímo od tebe, Teo. Z tvých úst.

Bastard! Tímhle se se mnou snaží jenom manipulovat. Jestli se změnil? Ani náhodou! V těch slovech ho bezpečně poznávám. Ví, jak na mě, jak si mě omotat kolem prstu. Zná každý kousek mého těla i mojí mysl.

Už mi nepiš.

Jakmile zprávu odešlu, cítím úlevu, ale zároveň nepřestávám sledovat mobil.

Vím, že Libor se nedá snadno odradit.

Jsi pořád v Praze, na stejném místě? V kolik zítra končíš? Vyzvednu tě a půjdeme na večeři. Prosím. Dlužím ti to.

Jeho *dlužím ti to* vyznívá přesně naopak. Jako by spíš psal – *dlužíš mi to*. A zase mě tím dostává. Stačí pár správně zvolených slov, a bude mě mít tam, kde chce.

Sakra! Měl jsem se přes něj už přenést!

Nesmím mu dovolit se mnou takhle manipulovat.

A hlavně nemá smysl mu odpovídat, prostě ho budu ignorovat. Už tak jsem napsal dost. Víc, než jsem vůbec musel a měl.

Teo, vím, že jsi sám. Neodvažoval bych se ti znovu vstoupit do života, kdybych věděl, že někoho máš a naruším váš vztah. A taky vím, jak na mě musíš být našťavaný. Jenom mi dej šanci. Jednu jedinou večeři. Nic víc. Prosím. Nezapomeň, co mezi námi bylo.

To mě sleduje, nebo co? A jak se vůbec opovažuje připomínat mi, co mezi námi bylo?! To on všechno zničil!

Fajn, teď jsem pro změnu rozčilený, což je rozhodně lepší, než být v pasti a podlehnout mu.

Vzpomínáš na tu restauraci, kde jsme slavili tvé pětadvacetiny? Pořád existuje. Bylo by hezké tě tam zase vzít.

Z rozčilení skáču do šoku. Co se to dneska děje? Co se to, zatraceně, rozpoutalo? Jestli mu odepišu, jen všechno zhorším.

Opil ses tak, že jsem si tě musel přehodit přes rameno a odnést do taxíku. :-) Probudil ses až další den kolem dvanácté a řekl mi, že mě nikdy nepřestaneš milovat za

to, jak jsem se o tebe postaral, když ti bylo zle. Vzpomínáš si?

Změnil se v psychopata? Hodlá mi teď psát každé tři minuty, dokud mu nekývnu na večeři?

Ne. Udělám to, a budu zpátky v bahně, ze kterého jsem se jen těžko hrabal.

Vyzvednu tě zítra v šest u tebe v práci. Moc se na tebe těším.

Tohle nemůže myslet vážně, že ne? Ani neví, kde pracuju... Nebo... Ježíši... Jestli se z něho stal nějaký magor a sleduje mě, jsem v totálním háji. Co když je zrovna před domem?

Je mi špatně, psychicky i fyzicky.

Krásné sny, Teo.

Choval se vždycky tak manipulativně? Nemusím o tom vlastně ani dlouho přemýšlet.

Vždycky.

Nejspíš povahu podědil po své *milé* matce (*to je ironie*).

Kamkoliv vešel, okamžitě se stal pánem situace. I kdyby ho někdo pozval na narozeninový večírek, zastínil by oslavence během pár minut. Na druhou stranu musím uznat, že to nedělal nijak násilně. Prostě se s tím narodil. Přitahoval lidi kolem sebe – ženy i muže. Měl zkrátka kouzlo osobnosti.

Když uplyne pár minut, cítím, jak se začínám uklidňovat. Libor za mnou zítra neprijde. Určitě ne,

neudělal by to, když jsem mu nic nepotvrdil. Není blázen... Možná jen zažívá nepříjemné období a potřebuje si promluvit s někým, kdo ho zná, komu se může bez obav svěřit.

Už spíš, Teo?

Nelíbí se mi, jak mě záměrně oslovuje jménem, jak moc mi tím připomíná, co bylo. Mám znovu nutkání mu odepsat, a nakonec to i udělám (*Blbej Teo, blbej Teo!*).

Jestli s tím budeš pokračovat, docílíš jedině toho, že se s tebou nikdy nesejdu. Až se rozmyslím, ozvu se.

Já ti rozumím, Teo. Ale moc potřebuju, abys i ty porozuměl mně. Sladké sny.

Jsem naprosto rozsekaný. Potřebuju se napít něčeho ostřejšího a vážně uvažuji nad tím, že si po letech zapálím. Mám schovanou jednu záchrannou krabičku cigaret a přiznávám, že během posledních tří let jsem neprožil situaci, která by mě jen navedla na myšlenku, že bych mohl abstinenci porušit.

Až dnešní večer.

Pěkně děkuju, Libore.

Udělám si vodku s džusem a přesunu se zpátky do ložnice. Sednu si na postel, zhasnu a natočím se tak, abych viděl z okna. Sice mám výhled pouze na další paneláky, ale upřímně – žádný nevnímám. V hlavě mi víří stovky vzpomínek.

Libor mě dokonale probral. Asi se mi ani nepodaří usnout.

Jenomže někdy kolem třetí přece jen zaberu. O to

horší je, když mě probudí až denní světlo.

Natáhnu se po mobilu, abych zjistil, kolik je hodin. A doslova vyskočím z postele. Proč jsem neslyšel budík? Je osm pryč, což znamená, že už teď nabírám dvacet minut zpoždění. Když si k tomu připočtu čas v koupelně...

Ne, ne, musím všechno zrychlit. Jestli nám majitel přijde osobně představit nového šéfa, a já tam nebudu, rovnou se můžu rozloučit i s tou malou nadějí, že se po mně nebude vozit.

Nemám rád lidi, co věčně někam spěchají, nestíhají, snaží se vecpat do vagonu metra, i když už se dveře zavírají. Ale právě v takového člověka jsem se dnešní ráno proměnil. Žene mě obava o mou budoucnost grafika v kreativním oddělení.

Vpadnu do kanceláře zpocený a mírně rozcuchaný, protože venku se pořádně rozfičelo a já si ještě nestihnul zajít ke kadeřnici.

A do háje...

V zasedačce je Karolína, Richard i Honza, zády ke mně je otočený vysoký muž v tmavěmodrém obleku.

Karolína mě zaregistruje a její obličej se promění v otazník: *Kde zatraceně vězíš?*

Rychle si pospíším, zaklepu na dveře zasedačky, ještě celý zadýchaný vejdu dovnitř a hned se omlouvám za zpoždění.

Nový šéf se otáčí, a mně najednou vyschne v krku. Může mu být kolem pětatřiceti, měří aspoň metr devadesát, ramena má široká jako Herkules a jeho

zelenkavé oči se okamžitě propíjejí do těch mých.

Mám co dělat, abych se udržel na nohou.

„Teodor Černý, že?“ zeptá se, pevně mi stiskne ruku a v obličeji mu pobaveně zacuká. Všimnu si, jak se mu pod světlem zalesknou tmavé blond vlasy. Oproti těm mým jsou upravené a takřka dokonalé.

„A... Ano, to... to jsem já,“ kóktám.

„Erik Krejčí,“ představí se.

Trochu se ke mně nakloní, a já ucítím jeho příjemnou kolínskou. Usměje se, koutek pravého rtu mu vyjede výš, na tváři se mu udělají dolíčky... A já najednou vím jediné.

Jsem v totálním průseru.

Kapitola 2.

Nejsem schopný soustředit se na poradu. A jako by to náš nový šéf věděl, neustále si žádá moje připomínky a vyhledává mě očima, kterým se snažím za každou cenu vyhnout, zatímco plynule střídám barvy.

Když po dvou hodinách skončíme, zamířím rovnou na toaletu. Potřebuju se opláchnout studenou vodou a dostat z hlavy Erikovy oči. Mám dojem, že kdykoliv zavřu ty své, stále vidím ty jeho... Absolutně nechápu, co se se mnou děje. Ještě nikdy se mi nic podobného nestalo.

Dívám se na sebe do zrcadla a nechávám vodu, aby mi chladila rozpálené tváře. Vypadám zoufale. Moje kaštanové vlasy jsou rozcuchané, zívám, a hlavně mě děsí můj vykolejený pohled. Nemám ovšem čas se vzpamatovat, protože dveře najednou rozrazí Karolína.

„Víš, že bys tady neměla být?“ nadhodím a popadnu ze zásobovače několik papírových ubrousků, abych si otřel obličej.

„Cos to tam vyváděl?“ kulí na mě oči a prohlíží si mě od hlavy k patě. Mám dojem, že jí připadá, jako bych právě vylezl z popelnice.

„Byl jsem prostě nervózní, zaspal jsem...“ zkouším se vymluvit. Přece jí rovnou neřeknu, že jsem z našeho šéfa úplně hotový. V tuhle chvíli nemám nejmenší ponětí, jak pod jeho vedením přežiju další dny.

„Tobě se líbí,“ nadhodí Karolína provokativně a konečně za sebou zavírá dveře.

Vážně mi připadá divné, že je se mnou na pánech, což odnáší poslední zbytky mého klidu. Jenomže mi

nezbývá nic jiného než ji ustát. Protože pokud to neudělám, prožiju dvojí peklo – z jedné strany Erik Krejčí a z druhé Karolína Pechová, která bude sledovat každý můj pohled a pohyb, aby mi mohla vpálit, že se nespletla, že se mi Erik opravdu líbí.

„Jsi úplně vedle,“ pokouším se o vyrovnaný tón. Kdybych se rozčiloval, utvrzoval bych ji v tom, že má pravdu.

„Lžeš. Mrklo ti pravé víčko.“

„Cože?“

„To udělá vždycky, když zalžeš.“

Do háje, o tomhle jsem vůbec nevěděl! Ale čím víc se do mě Karolína zabodává očima, tím je mi jasnější, že si ze mě utahuje.

„Dej mi pokoj, Karol. Jediný, co na mně můžeš vidět, je to, jak jsem ospalej. Nic víc.“

Zdá se, že moje reakce trochu tlumí její teorii, takže se přestane tvářit jako při výslechu prvního stupně.

„Špatná noc?“

„Tak nějak,“ kývám hlavou a nepřeju si nic jiného, než projít dveřmi za ní a pokusit se věnovat práci. Opravdu jen pokusit, protože pochybuju, že dneska něco zvládnou udělat.

„Co se stalo?“

Fajn, výslech pokračuje. Vzdychnu si – s pravdou ven, nebo si něco vymýšlet a prodlužovat tak vlastní utrpení?

Radši jí všechno pěkně vyklopím. A kupodivu cítím, že se mi ulevuje. Dostal jsem ze sebe, co mě trápilo téměř celou noc.

„Doufám, že toho kreténa Libora pošleš do prdele.“

Přikývnu, jenomže asi nepůsobím moc přesvědčivě.

„Teo!“ zakřičí. Určitě je slyšet až v kanceláři. „Jestli tě třeba i na sekundu napadlo, že s ním na tu večeři půjdeš, ponížíš se takovým způsobem, jako nikdy předtím.“

Zamračím se. „Proč bych se tím měl ponížít?“

„Ukážeš mu, jakou má nad tebou pořád moc. Copak ti to nedochází? Mám ti to napsat, vytisknout a přilepit na monitor?“

Nechápu, proč se tak vzteká. A proč bych se měl cítit poníženě, když půjdu se svým bývalým přítelem na večeři. Navíc jsem se ještě ani nerozhodl. Spíš ho odmítnu. Nechci do toho znovu spadnout, připomenout si, co mi řekl a provedl.

„Uděláš to, a končíme spolu.“

Otevřu naprázdno pusu a zase ji zavřu. Skutečně se zdá odhodlaná přerušit naše přátelství, pokud se s Liborem sejdu.

„It’s up to you, Teo.“ Rozhodí rukama a vyjde ven.

Dnešek prostě nemohl začít líp. Připadám si jak v noční můře, ze které se ne a ne probudit. Nejradši bych tady zůstal zavřený až do konce dne, což se mi ovšem sotva povede. Opláchnu si ještě jednou obličej, protože cítím, jak se mi do něj rozčilením žene krev, a v okamžiku, kdy vzhlednu k zrcadlu, vidím, jak se dveře otevírají a v nich stojí Erik Krejčí.

Zarazí se, pozdvihne obočí a v zrcadle se střetneme očima.

„V pořádku?“ ptá se, a nakonec vstoupí dovnitř. Je tu celkem stísněný prostor, takže se otočím, narovná se a namáčkne se co nejvíc k umyvadlu, aby kolem mě mohl projít do kabinky. Jenomže on se zastaví přesně ve chvíli, kdy je mezi námi nejužší mezera. Z jeho vůně se mi

zatočí hlava. Co to, zatraceně, používá? *Hugo Bosse?*

„Jste nemocný?“

Ne, nejsem, ale jestli se nepohneš, tak brzo budu.

Cítím, jak se mi hrana umyvadla zařezává do boku, a mám nutkání se odtáhnout, pak bychom tu ovšem stáli tělo na tělo. Nemohlo by být nic trapnějšího.

„Ne... ne, v noci... Prostě jsem neměl moc... času na... na spaní,“ vykoktám a cítím, jak mi hoří obě uši.

„To si umím představit,“ poznamenává a pravý koutek úst mu vylétne nahoru. Nepřestává se mi přitom upřeně dívat do očí, a já v tu chvíli nevím, jak odsud co nejrychleji zmizet a nechat tuhle děsivou scénu pohřbenou co nejhlouběji ve své paměti.

Polknu.

„Měl byste se jít domů vyspat,“ navrhuje a stále se nehodlá pohnout o jediný krok. Přitom mu musí docházet, jak nepříjemné je stát tu takhle napresovaně.

Počkat – není tohle nějaký nový způsob šikany? Natlačit mě do kouta a mučit mě svou velkou silnou postavou, abych se nemohl pohnout o jediný centimetr? A kdybych to udělal a naše těla se střetla, klidně by mě mohl obvinít ze sexuálního harašení na záchodech!

Může být takový hajzl?

Nemyslím si. V jeho očích – sakra, nesmím se do nich pořád dívat – nevidím žádnou zlomyslnost, nenávist, jakou jsem vídal u předchozího šéfa.

„Mám hodně práce,“ říkám polohlasně.

Přikývne. Pak se konečně uvolí poskytnout mi prostor a zajde do kabinky.

Uf. Jakmile za ním klapnou dveře, vystřelím ven. Bohužel můj vpád do kanceláře vyznívá strašlivě.

Richard, Honza i Karolína na mě zírají div ne s otevřenou pusou. Tedy nejen na mě – střídavě směrem k záchodům a na mě.

„Nemáte co dělat?“ ptám se naštvaně, pak sebou prostě plácnu na židli a pustím se do práce. Nebo to spíš předstírám. Pořád si totiž říkám, co to tam uvnitř mělo znamenat.

„Sex na pracovišti?“ slyším vedle sebe Karolínu. Dostrkává se na židli těsně ke mně, takže se musím posunout, abych jí udělal místo.

„Co dneska všichni máte s prostorem?!“ vykřiknu rozčileně, když se pohnu, aby viděla na můj monitor.

„Hlavně klid, Teo. Nediv se, z toho záchodu jsi vyletěl, jako kdyby se tam stalo něco dost divokýho,“ podotýká a čeká, až jí všechno řeknu. Jenomže mně se nechce. Není vlastně co. Těžko odhadnout, zda se Erik od majitele agentury dozvěděl, že jsem gay, a zkoušel, zda po něm vystartuju, aby mě mohli vyhodit, nebo... Nebo se snažil být pouze přátelský. Zkrátka a dobře, nesmím za tím nic víc vidět.

„Pustíme se do práce, máme jí dost,“ měním téma hovoru a otevírám si Photoshop, abych Karolíně ukázal dokončené návrhy.

Několik sekund se na mě ještě upřeně dívá, pak pochopí, že už k tomu nic nedodám a začne se soustředit.

Jsem rád, že Karolína je ve finále spokojená. Má ještě několik nápadů na zlepšení grafického návrhu, což ocením, když změny nahrubo provedu a verze pak porovnám.

Pracujeme skoro další hodinu, když se k nám připojí

Richard.

„Pěkný,“ chválí naše nové dítě. „Řekl bych, že tohle je nejlepší projekt, na jakým jsme tu kdy makali,“ dodává ještě a poplácává mě po rameni.

„Můj projekt,“ setře ho Karolína, ale tvář jí rozjasní přirozený úsměv. „Nezapomeň, že se svým grafikem musíš splynout jako jedna duše, aby všechno zafungovalo tak, jak má.“

Richard se na ni zašklebí a já jsem rád, že se vyvaroval nějaké divné poznámky, po které bych se cítil akorát špatně.

„Před chvílí jsme se s Erikem dohodli, že po práci zapijeme jeho nástup. Jak jste na tom? Přidáte se, ne?“ Potřese hlavou, takže se mu rozhodí pěšinka blondátých vlasů, a čeká, až někdo z nás zareaguje.

Pohlédnu směrem k Erikově stolu a okamžitě se odvracím. On mě pozoruje! Do háje, co má tohle znamenat?

„Se mnou nepočítej, jsem tři měsíce objednaná do nového kadeřnictví a další tři nehodlám strávit na čekačce,“ říká Karolína. „Je mi líto, někdy příště.“

Páni, ta se z toho dokázala vyvléct! Kéž bych i já měl nějaký program, nebo bych dokázal pohotově zalhat! V tuhle chvíli mám ovšem naprosto temno, nenapadá mě žádná výmluva.

„Karol, přece bys tam mohla zavolat,“ namítá Richard.

„Nemohla, konec diskuze,“ utne ho a začne se znovu věnovat projektu, jako kdyby tam vůbec nebyl.

„A co ty, Teo? Bylo by trapný, kdyby tam ani jeden z vás nešel.“

„No,“ ošiju se. Nechce se mi. Proč mě pořád nutí někam chodit, když já vůbec nemám chuť? Připadám si tam pak pokaždé jako páté kolo u vozu. Prostě se nedokážu bavit jako ostatní, neumím to. Možná má Karolína pravdu – nesnáším zábavu.

„Teo, no tak.“ Richard na mě dělá psí oči. „Nenech se prosit. Erik vypadá docela normálně, není debil...“

„Fajn, fajn,“ vzdám předem prohraný boj. „Počítejte se mnou.“

„Slabochu,“ utrousí Karolína.

„Takže v šest,“ kývne na mě Richard a vrací se za Honzou. Docela rád bych věděl, jestli mě Erik pořád pozoruje, ale za žádnou cenu se na něj nesmím podívat. Kdybych zjistil, že ze mě nespustil oči, co by to vlastně znamenalo? Uvidím večer – nakonec asi nebude špatné s klukama zajít na jedno pivo.

Pokračujeme s Karolínou na návrzích. Zítra přijde klientka Šárka Neumannová, a my jí předvedeme takovou show, že ji doslova smeteme ze židlí. Tak to aspoň tvrdí Karolína. Já jsem v těchto ohledech vždycky střízlivější – uznávám, že se mi prezentace celkem povedla, ale na druhou stranu z ní extra odvařený nejsem.

„Karolíno?“

Poznávám Erikův hluboký hlas. Otáčím se – stojí pár kroků od nás a dívá se na návrhy na mém monitoru. Jak jsme mohli propásnout jeho příchod?

„Chtěl bych prezentaci zkusit nanečisto ještě dnes. Ať vím, jak to zítra bude fungovat.“

Karolína se zvedá ze židle a nasazuje poněkud nepříjemný tón. „Takhle jsme to tu ale nikdy nedělali.“

„Tak teď budeme. Počítám s vámi za dvacet minut v zasedačce.“ Tentokrát se na mě Erik ani jednou nepodívá, soustředí se jen na Karolínu. Všimám si, jak se jeho tvář stáhla a jak změnil tón, když se mu Karolína vzepřela.

„Jestli si myslí, že nás bude komandovat, tak to se chlapeček přepočítal,“ zuří Karolína po jeho odchodu. Divil bych se, kdyby Erik aspoň něco z toho nezaslechl, protože si nepočíná právě nejtišeji.

„Budu si o jeho praktikách muset promluvit s Karlem. A jestli s tím něco neudělá, tak může rovnou zapomenout na sex.“

„Chce mít prostě přehled, zkus ho pochopit a dej mu šanci,“ pokouším se ji zklidnit, jenomže tím situaci akorát zhorším.

„Tobě se vážně líbí, co?!“ štekne a vyráží pryč. Bože, jak mi tohle mohla udělat?

Erik ji samozřejmě slyšel, ostře ji sjíždí pohledem a pak se zaměří na mě. Jsem jako rak a nevím, kam zalézt, abych přeťpěl tohle ponížení.

Člověk čeká cokoliv, ale ne od své kamarádky. Dost mě tím zasáhla. To už mi rovnou mohla vrazit nůž do zad.

Odtrhnu se od Erika a kopíruju soubor s projektem na naši společnou firemní složku, abych ho mohl promítat v zasedačce.

I když... Šéf neřekl, že tam mám být taky. Je sice pravidlem, že chodím na veškeré předváděčky, abych zabránil klientovi v nějakých zrůdných návrzích na změně designu a vysvětlil mu, proč je naše varianta vhodnější, Erik to ale může pojmout docela jinak.

Váhám. Celých dvacet minut. Upřeně zírám do monitoru, a neunikne mi, jak Karolína nakvašeně míří do zasedačky a Erik ji až o dalších pět minut následuje. Chápu, nechává ji čekat z čistě psychologického hlediska, aby jí ukázal, kdo tady teď velí. Ve dveřích se však zaráží.

„Teodore, kde zase vězíte?“

Trhnu sebou, popadnu do ruky mobil a spěchám k němu. Zase stojím mezi dveřmi, se svou úžasnou vůní, a čeká, až se protáhnu kolem. Pak za námi zavře a zůstane tiše stát v čele stolu, dokud mu Karolína nezačne věnovat pozornost.

„Chápu, že to tu do téhle chvíle probíhalo jinak. Možná jste zvyklí jednat samostatněji, dlouho jste neměli šéfa, který by tu vydržel déle než pár týdnů... Jenomže pokud mám za vás nasazovat krk, potřebuju přesně vědět, co děláte a budete dělat. Pusťte se do toho.“ Usazuje se, rozepíná si horní knoflíček světlé košile a čeká, až nastartuju projektor. Jak na sobě cítím jeho pohled, jsem pomalejší než obvykle. Vlastně mi to trvá dvakrát tak déle a vnímám, jak zneklidňuju i Karolínu.

Konečně jsem hotový a Karolína si bere slovo.

I když jsem na ni stále našťvaný, nemohu popřít, že ji obdivuju. Nikdy si před prezentací nedělá poznámky. Všechno má v hlavě a odříkává větu za větou, aniž by se zasekla nebo zakoktala. Je dokonalá profesionálka. A když jí do řeči skočí klient, nikdy neztratí nit, ví, kde pokračovat.

Už jsme za polovinou, a Erik Karolínu ani jednou nepřerušil, upřeně se na ni soustředí. Když Karolína skončí, pár vteřin je ticho, což znejistí i ji samotnou.

„Jak dlouho jste na tom dělali?“ ptá se Erik.

„Necelé dva týdny,“ odpovídá Karolína. Vnímám, jak se jí zachvěl hlas. Že by se našel někdo, kdo ji dokáže rozhodit? Tomu se mi ani nechce věřit.

„Necelé dva týdny?“ opakuje po ní Erik. Ani jeden z nás netuší, zda nám vyjadřuje obdiv, nebo nás kritizuje.

„Přesně tak.“ Karolína nasazuje sarkastický tón, čehož si Erik okamžitě všímá.

„Skvělá práce, smekám. Jestli si stejně povedete i zítra, klientka je naše.“

Karolína se pousměje. Snad teď chování k Erikovi zmírní. Vzhledem k tomu, jak se po celou dobu naší schůzky choval, nám dokázal, že mu jde opravdu jen o celkový přehled naší práce.

„Děkujeme,“ říká Karolína.

Strčím si mobil do kapsy, a když procházíme dveřmi, zase ucítím Erikovu kolínskou. Bože, ten chlap mě šíleně přitahuje! Doufám, že se jedná o krátké očarování, ze kterého přes noc vystřízlivím.

Je mi jasné, že by si se mnou Karolína o Erikovi ještě ráda promluvila, jenomže jí nemůžu odpustit, jak se zachovala předtím. Takže ji ignoruju a jdu se zeptat Richarda s Honzou, jestli nechtějí něco koupit v Tesku. Jak jsem ráno spěchal, nestihl jsem si připravit svačinu ani oběd.

Když míjím Erikův stůl, napadá mě, zda by nebylo slušné zeptat se i jeho. Pak mě přepadne pochybnost, aby si to nevysvětlil tak, že mu jako novému šéfovi lezu do zadku. Ne doslovně, samozřejmě.

Už jsem skoro v polovině kanceláře, když mě zarazí.

„Jdete si pro oběd?“

Obracím se a přikývnu. „Chcete něco přinést?“

Zamyslí se a zavrtí hlavou. „Ne, půjdu s vámi. Potřebuju na vzduch.“

Ježíši, já se ho snad dneska nezbavím! Zase rudnu.

Takhle to nemůže jít dál. Moje barva jistě nikomu neuniká. Za chvíli jim to bude připadat podezřelé a na stole mi přistanou nepříjemné otázky.

Na poměrně úzkých schodech z budovy mi dává přednost. Není moc příjemné mít ho za sebou. Cítím jeho upřený, hluboký pohled a po těle mi přejíždí mráz.

Přestaň s tím, Teo! Okamžitě!

Venku se zařadí vedle mě a srovná se mnou krok. Je hodně vysoký. Když k němu vzhlednu, mám pocit, jako bych se díval na nějakého obra. A to nejsem žádný zakrslík, měřím skoro metr osmdesát. Erik musí mít minimálně o deset centimetrů víc. Když ho srovnám s muži, které míváme, vypadá mezi nimi impozantně.

Ne, tohle bys neměl dělat, Teo. Neznáš ho, nevíš, jestli ve skutečnosti není parchant, takže si odpusť veškerý obdiv.

„Jak dlouho jste ve firmě?“ zeptá se, když už se blížíme k paláci Adria. Chystáme se přejít přes silnici, kde nás pouští řidič černého mercedesu. S díky na něj mávnu.

„No, už je to pár let,“ odpovím a ztichnu.

„Vaše práce se mi líbí. Platí vám firma nějaké nové kurzy?“

„Ne, udržuju se v obraze na internetu.“

Usměje se, raději se od něj rychle odvracím. Možná by o mně někdo mohl napsat román *Padesát odstínů rudé*.

„A baví vás to.“ Neptá se, konstatuje.

„Nejspíš jo.“

Slyším jeho smích, ale tentokrát už aspoň nezčervenám. Že by si moje emoce začaly zvykat na Erikovu přítomnost?

Nastane ticho, zatímco se proplétáme davem mířícím od Teska. Možná bych teď měl něco říct já, jenomže mě toho příliš nenapadá.

„A vy jste předtím dělal kde? Zdáte se mi docela povědomý,“ uvědomím si najednou, když se mu zadívám do tváře. Ty rysy, pohled... Nejspíš se pletu, ale přesto to zkusím: „Nemohli jsme se setkat na nějakém marketingovém veletrhu?“

„To pochybuju,“ odpovídá Erik a jeho tón mi připadá celkem posměšný. Nevím, co si o tom mám myslet.

„Pracoval jsem tak nějak různě. Zaměřoval jsem se převážně na sociální média a virální marketing. Ale přestaly mi vyhovovat obří korporace, tak jsem tady. Agentura Karla Malého má přijatelně velký kolektiv a méně klientů, ke kterým však přistupujete s pečlivostí.“

„Není to tady na vás moc... malé?“ zapochybuju.

„Jde o úhel pohledu,“ uculí se.

Hm, nějak nevím, co dodat.

Vcházíme do obchodu a já automaticky zaměřím k ovoci a zelenině, zatímco Erik volí box s bagetami. A opodál si bere i kolu, což mě udivuje. Podle jeho postavy odhaduju, že musí hodně cvičit. A chlapi, co se takhle udržují v kondici, si obvykle hlídají jídelníček.

Občas po něm kouknu a všímám si, že ani on mě nespouští z očí. A zatímco já jsem upjatý, Erik působí absolutně uvolněně. Jak ho vnímám zdálky ve větším

prostoru, zjišťuju, že jeho kroky jsou sebejisté, pevné. Každý jeho pohyb je naprosto dokonalý. Znovu mě utvrzuje v tom, že cvičí, má pod kontrolou veškeré svaly. A když se protahuje mezi lidmi uličkami, ani na okamžik nezaváhá, nezadrhne se. Hlavu má vztyčenou, záda rovná a jeho zelenkavé oči, bloudící po regálech, ignorují všechno, co ho nezajímá. Skutečně jsme se nikdy dřív nepotkali? Pořád mi to vrtá hlavou, ale pokud Erik tvrdí, že ne, nejspiš to tak je.

Sejdeme se u pokladny, stojíme těsně za sebou. Erik si zvědavě prohlíží obsah mého košíku a vrtí hlavou.

„Umřeš hlady, jestli se nepřestaneš takhle stravovat,“ říká, a zatímco se šklebí nad mými rajčaty a paprikou, uvědomí si, že mi začal tykat. Hned se omlouvá. „V předchozí práci jsme si všichni tykali bez ohledu na pozici, ale Karel Malý už mě upozornil, že to u vás není zvykem.“

„To je v pořádku, mně to nevadí.“

„Skvělé,“ chytá se toho hned. „Tak já jsem Erik.“ O kousek poodstoupí a natahuje ruku. Váhavě se jí chopím. A vzápětí mnou projede vzrušení – vnímám nejen jeho pevný stisk, ale i teplo, které z něj vyzařuje. Držím ho zbytečně dlouho, jako kdyby v jeho žilách koloval magnet místo krve.

„Teodor, ale v práci mi všichni říkají Teo.“

„Tak fajn, Teo,“ mrkne na mě a já děkuju Bohu, že jsem na řadě a musím se otočit k pokladní, protože jinak by viděl, jak jsem zčervenal. *Už zase.*

Konečně jsme venku. Jsem vděčný, že mi chladný vítr útočí na rozpálený obličej.

„Slyšel jsem, že s posledním šéfem jsi to neměl

snadné,“ poznamená najednou Erik.

Sakra! Proč mu majitel musel prozradit právě tohle? Absolutně nechápu, proč ho na mě vůbec upozorňoval.

Přikývnu.

„Kvůli tvé orientaci?“

Netajím se tím, ty roky už mám dávno za sebou, ale není mi příjemné, že mu o tom Karel řekl za mými zády.

„To je mi líto. Já tě můžu ujistit, že nikdy nesoudím lidi podle toho, s kým spí, ale podle jejich charakteru. A samozřejmě podle toho, jak odvádějí svou práci,“ dodává na odlehčení, když si uvědomí, že mi není příliš do smíchu.

„Díky,“ utrousím.

„Přijdeš dneska taky zapít můj nástup?“

Střetneme se očima a já se trochu nuceně usměju.
„Jasně, budu tam.“

„Těším se.“

Uklidni se, Teo. Použil běžnou frázi. Netěší se na tebe tak, jak ti z jeho tónu připadá. Je zdvořilý, nic víc, nic míň.

Když se ocitneme v kanceláři, hned všem navrhuje tykání. Poté přichází majitel, aby ho představil v dalších odděleních. Mám takový pocit, že s ním má Karel velké plány. Přijal ho sice jen na pozici šéfa kreativců, na druhou stranu v něm asi vidí solidní potenciál, a pokud se osvědčí, možná mu svěří vedení celé agentury.

Karolína odchází dřív a najednou je to ona, kdo se tváří dotčeně. Nechápu proč. Copak netuší, jak mě ztrapnila? Nebudu jí však nic vysvětlovat, do rána na to stejně zapomene.

Když padne šestá, Richard s Honzou dodělají poslední návrhy a už popadají bundy z věšáků. Já se

připojuju jako poslední. Jsem zpravidla ten, kdo se raději drží vzadu a spíš naslouchá, než aby se aktivně účastnil debaty. Pak se z jednání s majitelem vrátí Erik a oba mé kolegy nakazí úsměvem.

Ano, já vím, že vypadá fantasticky s těmi dolíčky na tvářích...

Říkám si, že s klukama strávím hodinu dvě, a pak se pomalu vytratím domů. Ale sotva vyjdeme ven, zjistím, že jsem v kanceláři zapomněl mobil, takže se pro něj vracím. A když se znovu ocitám před budovou, najednou mě někdo popadne za ruku. Strašně se polekám.

„Proboha, uklidni se, Teo.“

Nevěřím vlastním očím. On to udělal. Přišel sem, jak psal v těch nočních esemeskách.

„Co tady děláš, Libore?“

Je mi špatně. Jak se na něj podívám, svět se se mnou roztočí. Nedokážu se pořádně nadechnout a všechno, co mi provedl, se mi najednou promítá před očima. Potřeboval bych se o něco opřít, jenže mu nechci dát najevo, jak moc mě rozhodil.

Vypadá, jako by ani o den nezestárl, ale přece je na něm něco jinak. Hnědé vlasy má krátce zastřižené, tvář hladce vyholenou. Je hubenější a jeho oči postrádají energii, kterou mě tehdy spoutal.

„Psal jsem, že tě vyzvednu,“ usměje se sebevědomě a nakloní se, aby mě políbil na tvář. Uhnu. Nechci, aby se mě dotknul. A ustoupím o dva kroky vzad, abych ho neměl tak blízko.

„A já jsem pro změnu psal, že se ozvu, až si to rozmyslím.“ I když se dokážu nadechnout jen mělce, hlas mám docela pevný.

„No tak, Teo. Jsem tady, na co to budeme ještě protahovat,“ namítá a ukazuje k taxíku, kterým nejspíš přijel.

„Ty vážně čekáš, že s tebou někam pojedu?“ Upřímně – jsem v šoku, i když bych neměl být tak překvapený, jedná se o Libora.

„Jak... Jak vůbec víš, že pracuju tady?“

„Prostě jsem si pozjišťoval pár informací.“ Udělá dva kroky vpřed, a já už nemám kam ustoupit, za sebou mám jen zeď domu. Položí mi obě ruce na ramena a jemně je prsty promne.

„Teo, prožili jsme spolu tolik let... Nechceš mi tvrdit, že se potřebuješ nad něčím rozmyslet, když víš, jak nám bylo dobře.“

„A tys to strašně posral,“ vyjede ze mě.

Překvapeně se odtáhne a schová si ruce do kapes kožené bundy. Nemluvím sprostě. Ani po té scéně, kdy jsem našel v naší koupelně cizího chlapa, jsem na něj nekřičel vulgárně.

Jenomže teď už toho mám dost.

„Nikam s tebou nepůjdu, Libore. Prostě odjed’.“ Je mi nanic z toho, jak se tváří sebejistě. Nechal mě v totálních sračkách, a teď se tu objeví s představou, že je princ na bílém koni, který mě vytáhne ze dna, já mu všechno odpustím, nadšeně s ním skočím do taxíku a všechno hodím za hlavu. A že spolu budeme žít až do smrti...

„Je všechno v pořádku?“ slyším Erika, který se zničehonic vynořil za Liborem.

„Co se staráte?“ vyjíždí na něj Libor a otáčí se k němu. Všimnu si, jak Erikovy oči ztvrdly, a rozhodnu se okamžitě zasáhnout. Libor je můj problém, nesmím

připustit, aby se Erik zapletl do mého soukromí. Navíc vůbec netuší, co se mezi námi kdy odehrálo – a právě odehrává.

Postavím se před Libora, a chci ho tak přinutit, aby se soustředil na mě, což je těžké, protože Erik nás oba převyšuje.

„Prostě odjed', Libore. Poslední slovo. Nepiš mi a nevolej.“

Pak se seberu a jdu pryč. Doufám, že mě Erik následuje. Pro jistotu se ohlédnu a zjišťuju, že si ho pořád měří pohledem, a teprve po několika sekundách se vydává za mnou. Libor stojí uprostřed chodníku a pravděpodobně mu ještě nedochází, že z jeho plánů nic nebude.

Přece nemohl čekat, že mu skočím kolem krku!

Jsem vytočený.

Trochu zpomalím, aby mě Erik došel, a naposledy se ohlédnu. Taxi se konečně rozjíždí, míjí nás a pokračuje po své trase.

„Co to bylo za kreténa?“ ptá se Erik ledovým hlasem.

„Bejvalej.“

„Vážně?“

„Jo, ale... to je na dlouhé povídání.“

„Máme celý večer,“ navrhuje Erik.

„Věř mi – tohle nechceš slyšet. A mně se o tom ani mluvit nechce.“ Navíc, což mu ze slušnosti neříkám, bych se nedokázal svěřit někomu, koho znám sotva pár hodin a kdo je ke všemu můj šéf.

Když dorazíme do hospody na rohu Národní třídy, překvapí mě, jaký se zevnitř ozývá hluk – poměrně řvává hudba a spousta hlasů, které se vzájemně překřikují.

Musí tam být narváno.

No nic, prostě se zhluboka nadechnu a překročím práh.

Erik, jako by vytušil, jak je mi takové prostředí nepříjemné, mě předejde a dělá mi cestu ke stolu, který Richard s Honzou naštěstí zarezervovali.

„Kde ses zdržel?“ ptá se mě Richard, nebo spíš vlastně křičí, a zvláště si přitom prohlíží Erika. Ježíši, snad kvůli mně nepřijde do řečí! To by neměl příliš dobrou startovní pozici. Už ráno jsme se střetli na záchodech, pak se mnou vyrazil na nákup a teď tohle...

„Zapomněl jsem si v práci mobil. Mám den blbec.“

Předpokládám, že někde u hospody zjistili, že jim jeden člen kvarteta chybí, a Erik se vydal zjistit, kde jsem uvíznul. Přesto si Richard s Honzou vymění pohledy, které se mi vůbec nelíbí.

Sedáme si, objednáváme si pití, a najednou všichni ztichnou. Kvůli mně, což je hrozné.

Právě se chystám prolomit ledy, když se u našeho stolu zastaví tmavovláska v minisukni, s nohama modelky, a vrhá se rovnou k Erikovi.

„Jsi to ty?“

Erik vstává a ihned ji objímá a líbá na tvář. „Kde se tady bereš, Noro? Copak už nejsi v Itálii?“

„Vrátila jsem se před půl rokem. Měla jsem ti napsat.“ Podívá se na nás a připomene Erikovi, že se chovají trochu neslušně.

„Pánové – Nora, moje bývalý přítelkyně.“

Nora ho laškovně plácne do hrudníku. „To zní tak ošklivě!“

Honza si prsty projede ryšavé vlasy a snaží se

s Norou navázat oční kontakt. Kdyby to tak viděla jeho manželka!

„Vzpomeň si, kdo koho tehdy nechal, a pak mluv o ošklivosti,“ upozorňuje ji Erik, ale nezdá se, že by jí něco vyčítal. Spíš mi připadá, jako by se rádi špičkovali.

Takže – moje obavy o Erika jsou naprosto zbytečné. Tohle kompletně zachránilo situaci. Zdá se mi, že i Honza s Richardem jsou poněkud klidnější. Jeden gay ve firmě jim nejspíš bohatě stačí.

No, napiju se piva, a vzápětí dostanu chuť na něco silnějšího. Mnohem silnějšího. Zítra nás ovšem čeká ta prezentace, a byť ji Karolína zvládne na výbornou, budu muset být ve střehu kvůli doplňujícím otázkám klientky.

Zatímco Erik mluví pořád s Norou, moje nálada se propadá až na samé dno. Nevím, co jsem vlastně čekal – že tenhle obr je ve skutečnosti na chlapy a bude mě snad chtít? Ne, je jen empatický a bez předsudků.

A tak, jak se všichni baví a já se ne a ne přinutit k delším odpovědím než „ano“ a „ne“, vykašlu se na pracovní morálku a objednávám si jednoho panáka za druhým.

A upřímně – nemám nejmenší tušení, co se dělo pak.

Až do chvíle, kdy jsem se probudil v posteli, která nebyla moje, a vedle muže, který byl můj šéf.

Konec ukázky

Dočetli jste ukázku z románu *Boss*. Pokud vás zaujala, můžete si e-knihu objednat u všech mých prodejců, kteří jsou uvedeni na www.stainforth.cz